

zei ze met iets agressiefs in haar stem. De sympathie tusschen deze twee was nooit heel groot geweest. Annie bloosde dieproud en wierp Koos een woedenden blik toe.

„Je hoeft me niet zoo nijdig aan te kijken,” zei die prompt. „Het was 'n knappe jongen, en jij zag er uit of je het heerlijk vond.”

„Wie is dat, An?” vroeg Moe, achterdochtig. „Je weet dat ik het niet netjes vind, met een man zoo alleen. Het geeft geen pas voor een jong meisje.. Al zijn die kinderen nou tegenwoordig nog zoo los in d'r manier van doen, ik verkies niet, dat mijn dochters d'r eigen in opspraak brengen.”

„Nou, u hoeft u niets ongerust te maken,” zei Annie kregelig. „Het is een vriend van Wouter.”

„Zoo-oo; en gaat Wouter dan met jullie mee?”

„Nee, allicht niet. Je kunt toch maar met z'n tweeën op een motor zitten!”

„Is dat nu dè vriend?” zette Koos de boor nog een beetje aan. „Heb je Wouter Baars afgedankt?”

„Och zanik nu niet!” barstte Annie getergd los, „'t zijn jouw zaken toch niet!”

„Nee,” kwam nu weer Moe er tusschen, met den zwaarwichtigen uithaal, die Annie en Bertha zoo kon prikkelen. „Maar mijn zaken bennen het dan wèl. Ik wil weten, met wie mijn kinderen omgaan. Ik moet zeggen: het is wat moois! Eerst wordt Mien op het Scheveningen-strand aangesproken door een man, en die komt hier aan huis. Goed! Mijn best. Zoolang ze ordentelijk hier komen.... En dit vond ik een nette jongenaltoos beleefd tegen de ouderdom. Maar wat gebeurt er? In éenen verdwijnt-ie, zonder boe of bah, en ik hoor dat Mientje-'n-em niet meer ziet en Annie wel. En ik dacht, dat hij om Mien kwam. En niks zeggen; Moe kan vragen wat ze wil, maar geen stom woord laten die kinderen los. En dan hoor ik op eens, dat Annie ook niet meer met Baars loopt en dat ze achter op zoo'n lamme stoomfiets zit bij 'n jongen, die dan 'n vrind van Wouter moet zijn. Maar Wouter is d'r niet bij. Komt-ie nou nog hier terug, of heeft-ie heelemaal genoeg van jullie?” En Moe, in strijd-lustige houding, vork en mes in de lucht gestoken, keek met gefronste wenkbrauwen den kring rond.

Bertha, met een snellen blik op Mientje, die zwijgend in haar aard-appels prikte, kwam sussend tusschenbeide. „Laat de menschen toch met vrede,” zei ze, „Annie is geen klein kind meer, dat je achterna moet loopen. Als die jongen een vriend van Baars is, zal het best in orde wezen, want Wouter is een goed soort.”

„Alles goed en wel,” pruttelde de moeder nog tegen, „maar van dat gevlieg op die knaldingen moet ik niks hebben. En zoo'n man brengt